

www.conpolis.eu

Οι Βασικοί Σκοποί της Ομοσπονδίας εν συντομία:

- Η ενίσχυση των σχέσεων, η ανταλλαγή ιδεών και η αλληλεγγύη μεταξύ των ανά τον κόσμο Κωνσταντινουπολιτών.
- Η πρόσπιση και προώθηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και ειδικότερα των δικαιωμάτων των Κωνσταντινουπολιτών, όπως αυτά προστατεύονται από τις διεθνείς συνθήκες και συμβάσεις προστασίας δικαιωμάτων του ανθρώπου.
- Η συμπαράσταση και υποστήριξη προς το Οικουμενικό Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως

Μάιος 2019– Τεύχος 8/5

- Πρόγραμμα Κοινων. Αλληλεγγύης, σ.1.
- Εκδηλώσεις επετείου Άλωσης, σ.2-4.
- Νέα από την Ν. Υόρκη, σ.5-6.
- Θεοδοσιανό Τείχος, σ.7.
- Διεθνείς Παρεμβάσεις της Οι.Ομ.Κω., σ.9-11.
- Το Φορολογικό Σύστημα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, σ.12-23.

Μηνιαία Ενημέρωση Οικουμενικής Ομοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτών

ΤΙ ΠΡΑΤΕΙ Η ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ. ΜΕ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΤΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΤΩΝ

«Μηνάς Τσιτσάκος»

Παροχή στέγης και πολλαπλής φροντίδας στις στέγες Οίκος του Κωνσταντινουπολίτη Κοσμέτιο Ίδρυμα(Ηράκλειο -Αττικής) και Νέος Οίκος του Πολίτη (Ν. Φιλαδέλφεια) σε 60 και 12 άστεγους αντίστοιχα.

Παροχή 120 διατακτικών σε υποστηριζόμενους του Προγράμματος στην Αθήνα – Θεσσαλονίκης και άλλες πόλεις της χώρας με συνολικό προϋπολογισμό 4000 Ευρώ κάθε μήνα. Από την δράση επωφελούνται συνολικά 250 συμπολίτες μας.

Εξασφάλιση φαρμάκων κατά μέσο όρο σε 35 ασθενείς – κάλυψη ίδιας συμμετοχής αλλά και παροχή δωρεάν φαρμάκων από το κοινωνικό φαρμακείο που λειτουργεί στο Κοσμέτιο Ίδρυμα.

Παροχή ειδών υγιεινής σε 10 ΑΜΕΑ.

Επί πλέον:

Εξασφάλιση της εκτέλεσης ιατρικών εξετάσεων επειδή από τα Δημόσια Νοσοκομεία δίνονται πολύμηνα ραντεβού. Μέριμνα σε συμπολίτες μας όταν είναι σε νοσοκομεία και εξασφάλιση αιμοδοτών όποτε χρειάζονται. Επίλυση γραφειοκρατικών δυσκολιών που αντιμετωπίζουν συμπολίτες μας και τους δημιουργούν σοβαρά προβλήματα με την διακοπή πρόσβασης στους τραπεζικούς τους λογαριασμούς ή λήψης των συντάξεων τους.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΚΑΙ ΕΘΕΛΟΝΤΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΠΟΥ ΧΑΡΗ ΣΕ ΑΥΤΕΣ-ΟΥΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ.

ΟΙ ΑΝΑΓΚΕΣ ΤΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΥΝΕΧΕΙΣ ΚΑΙ Η ΟΠΟΙΑΔΗΠΟΤΕ ΔΩΡΕΑ ΕΙΝΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΗ.

ΓΙΑ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ ΣΤΕΙΛΤΕ email: nnap@otenet.gr

Τελετή Μνήμης για την 567η Επέτειο της Άλωσης της Κωνσταντινούπολης

Την Κυριακή 31 Μαΐου 2020 πραγματοποιήθηκε η τελετή μνήμης για τον Ήρωα Αυτοκράτορα Κωνσταντίνο Παλαιολόγο και του συμπολεμιστές τους που έπεσαν στην υπεράσπιση της Βασιλείδας των πόλων την άνοιξη του έτους 1453.

Λόγω των μέτρων προστασίας από την Πανδημία το πρόγραμμα περιορίστηκε στο τμήμα που κάθε χρόνο γίνεται ενώπιον του Ανδριάντα του Αυτοκράτορα.

Στην τελετή συμμετείχαν: εκ μέρους της πολιτείας ο Περιφερειάρχης Αττικής κ. Γεώργιος Πατούλης, εκ μέρους του Δήμου Αθηναίων ο Αντιδήμαρχος κ. Ελευθέριος Σκιάδας που και οι δύο απηύθυναν χαιρετισμούς. Συμμετείχαν στην εκδήλωση αντιπροσωπείες Κωνσταντινουπολιτικών Σωματείων και Αντιπροσωπεία της Ομοσπονδίας Κωνσταντινουπολιτικών Σωματείων.

Κατόπιν της ιερού μνημόσυνου που εψάλλει από τον π. Δημήτριο Νίκου, ιερατικό προϊστάμενο του Ι.Ν. της Μητρόπολης Αθηνών. Ακολούθησε ομιλία του Προέδρου της Οι.Ομ.Κω. Ομοτ. Καθ. Νικολάου Ουζούνογλου που δημοσιεύεται στην επόμενη σελίδα. Στη συνέχεια η νεαρότερη εθελόντρια της Οι.Ομ.Κω. μαθήτρια Ραφαέλα Τουφεξή απήγγειλε ποίημα για τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο του Γιάννη Ιωαννίδη που κατάγεται από την Κιλίνδρια της Κιλικίας. Εκ μέρους των Κωνσταντινουπολιτών κατέθεσε στεφάνι η Πρόεδρος της Ένωσης Κωνσταντινουπολιτών κυρία Ελένη Αναπνιώτη και ακολούθησαν οι καταθέσεις στεφάνων από τους : κ. Στέλιο Βασιλειάδη εκ μέρους της Λέσχης Ιστορίας της ΑΕΚ, κ. Γ. Πατούλη εκ μέρους της πολιτείας και κ. Ελ. Σκιάδα εκ μέρους του Δήμου Αθηναίων. Τηρήθηκε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη των πεσόντων.

Η τελετή ολοκληρώθηκε ψάλλοντας όλοι μαζί το «Τη Υπερμάχω Στρατηγό» και τον Εθνικό Ύμνο. Ακολούθησε προσκύνημα στο τάφο του ιερομάρτυρα Γρηγορίου Ε΄ που βρίσκεται εντός του Μητροπολιτικού Ιερού Ναού Ευαγγελισμού της Θεοτόκου.

**Εκφωνηθείς Λόγος από τον Νικ. Ουζούνογλου εκ μέρους του Δ.Σ. της Οι.Ομ.Κω.
στο Μνημόσυνο τον Αυτοκράτορα για τον Κωνσταντίνο Παλαιολόγο και τους Συμπολεμιστές του που έπεσαν για την Πίστη και την Πατρίδα**

Η σημερινή επιμνημόσυνη δέηση γίνεται για την ηρωική αντίσταση των Ελλήνων της Κωνσταντινούπολης κατά της υποταγής σε ένα επιδρομέα. Η στάση του Έρωα Αυτοκράτορα και των συμπολεμιστών του αποτελεί μια υπέρτατη νίκη του ελεύθερου πνεύματος και η στάση αυτή έχει πολύ μεγαλύτερη επιρροή για πάντα, παρά την πρόσκαιρη επικράτηση της δύναμης που έχει σκοπό να καταστρέψει και να καθυποτάξει.

Οι υπερασπιστές της Βασιλίδας των πόλεων είχαν την βαθιά συνείδηση της αλήθειας ότι υπερασπιζόταν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την αντίσταση κατά της υποταγής στην βία. Υπερασπιζόταν την παράδοση του Ελληνικού πολιτισμού που είχαν μεταλαμπαδεύσει για πολλές γενιές έχοντας και οι ίδιοι εξίσου συμβάλει στην πρόοδο προς όφελος όλης της ανθρωπότητας. Οι υπερασπιστές είχαν την βαθιά συνείδηση ότι προασπιζόταν μια πολιτεία με ανθρωποκεντρικό χαρακτήρα με την ρωμαϊκή παράδοση του δικαίου και πάνω απ' όλα αυτά την Χριστιανική πίστη που διαδίδει στους αιώνες το «Αγαπάτε Αλλήλους»

Όσο περνούν τα χρόνια, η ανθρωπότητα καταλαβαίνει την σημασία το τι αντιπροσωπεύει η Βυζαντινή – Ελληνορθόδοξη παράδοση. Σε πλήρη αντίθεση με το Οθωμανικό κράτος που στηριζόταν στον εξουσιοκεντρισμό – την θεοποίηση του κράτους.

Το Βυζάντιο ήταν μια κοινοπολιτεία εθνοτήτων που καθιέρωσε για πρώτη φορά την έννοια του υπηκόου σ' ένα κράτος νόμων που ισχύουν για όλους τους πολίτες της και όχι ανάλογα το θρήσκευμα τους ή επιλεκτικά σε ποια φυλή ανήκαν. Στο Βυζάντιο, κάτι που είναι λίγο γνωστό, ο Αυτοκράτωρ ήταν αιρετός εκλεγόμενος από την Σύγκλητο και τον Δήμο. Η μεγάλη διαφορά μεταξύ των δύο κρατών αποδεικνύεται από τον οργανικό νόμο που καθιέρωσε ο Πορθητής και εφαρμόστηκε σε συνεχή βάση περί της εξουσίας του Σουλτάνου στην αδελφοκτονία. Στην Βυζαντινή ιστορία ο Μιχαήλ ο Η' που σφετερίστηκε τον θρόνο του Θεόδωρου Λάσκαρη υπέστη την χειρότερη τιμωρία να μην κηδευτεί.

Η παραποίηση της ιστορίας με σκοπό την δικαιολόγηση επιθετικών πολιτικών αλλά και για λόγους ψηφοθηρικούς όπως βλέπουμε να εκτυλίσσεται τις μέρες αυτές στην Πόλη, αποτελεί επανάληψη πράξεων που έχει επιφέρει πολλά δεινά στην ανθρωπότητα ιδιαίτερα τον 20ο αιώνα και έχει καταδικαστεί ως αρχή από τον Ο.Η.Ε. και την Διακήρυξη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων του Ανθρώπου του 1946 στον καταστατικό χάρτη του Ο.Η.Ε. Εδώ τιμάμε αυτούς που θυσιάστηκαν για την πίστη τους και την πατρίδα τους.

Ως εκπατρισμένοι παρά την θέληση μας Έλληνες της Κωνσταντινούπολης στην σημερινή επέτειο της ηρωικής αντίστασης των προγόνων μας μένουμε πιστοί στην παράδοση του Γένους μας και τις Οικουμενικές τις αξίες.

Αιωνία τους η Μνήμη.

Ο Δήμος Παλαιού Φαλήρου οργάνωσε Εκδήλωση στην Μνήμη της Άλωσης του 1453 στον Ανδριάντα του Αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου

Ο Δήμος του Παλαιού Φαλήρου την 29/5/2020 οργάνωσε εκδήλωση μνήμης στον χώρο που βρίσκεται εδώ και 8 χρόνια ο έφιππος ανδριάντας του Αυτοκράτορα Κωνσταντίνου Παλαιολόγου. Μετά από την επιμνημόσυνη δέηση απεύθυνε χαιρετισμό ο Δήμαρχος του Π. Φαλήρου κ. Γιάννη Φωστηρόπουλου και ακολούθως ο Πρόεδρος της Ο.Ομ.Κω. Νικόλαος Ουζούνoglou. Στην τελετή παρέστησαν εκπρόσωποι Κωνσταντινουπολίτικων Σωματείων και μέλη του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου. Μπορείτε να δείτε την βιντεοσκόπηση της τελετής στο: <https://www.facebook.com/watch/?v=178478733543922>

Χαίρε, Κωνσταντίνε ΙΑ΄ Παλαιολόγε.
Τραγικέ Αυτοκράτορα
της Καλλίστης των Πόλεων!

Λιοντόκαρδε Μαχητή
των ιερών και των οσίων της Φυλής.
Νεώτερε Λεωνίδα του Γένους.
Άγιε και Μάρτυρα
της πονεμένης Ρωμιοσύνης.
Χαίρε, Μαρμαρωμένε Βασιλιά.
Αιώνια θα βασιλεύεις στις ψυχές μας!
Χαίρε, Αγία-Σοφία.
— Αγλαόμορφο άστρο, της Ορθοδοξίας.
— Παρθενώνα του Βυζαντινού Ελληνισμού.
Πλησιάζουν οι κατακτητές.
Ακούγονται τα ποδοβολητά των αλόγων.
Οι κλαγγές των όπλων.
Ο φοβερός ήχος των αιμοσταγών σπαθιών.
Η Θεία Λειτουργία σταμάτησε.
Άνοιξε ο τοίχος του Αγίου Βήματος
και χάθηκε ο Λειτουργός του Υψίστου!
Από τότε επτασφράγιστη μένει,
η Μυστική Πύλη!

Το ποίημα του Γιάννη Ιωαννίδη που απήγγειλε η Ραφαέλα Τουφεξή στην τελετή της 31/5/2020 στον ανδριάντα του Κωνσταντίνου Παλαιολόγου στην πλατεία της Μητρόπολης Αθηνών.

Νέα Υόρκη: Επίκεντρο της πανδημίας του κορωνοϊού στις Η.Π.Α.

Από τη Δέσποινα Αφεντούλη*

Η Νέα Υόρκη, η μητρόπολη του κόσμου, έγινε επίκεντρο της πανδημίας του κορωνοϊού στις Η.Π.Α. Σύμφωνα με το Δήμο της Νέας Υόρκης (NYC) στις 29 Μαΐου 2020, σημειώθηκαν 199.038 κρούσματα, 51.481 εισαγωγές σε νοσοκομεία, 16.737 επιβεβαιωμένοι θάνατοι λόγω κορωνοϊού και 4.740 θάνατοι που ενδεχομένως συνδέονται με τον κορωνοϊό. Μεταξύ αυτών ήταν και άτομα ελληνικής καταγωγής, δραστήρια μέλη της ελληνοαμερικανικής κοινότητας, όπως ιερείς, ιατροί, επιχειρηματίες σε χώρους εστίασης και καλλιτέχνες (μουσικοί).

Όπως διαφάνηκε στην πορεία, σε ορισμένες περιπτώσεις, μια από τις αιτίες της διασποράς του κορωνοϊού ήταν η συνάθροιση σε κλειστούς χώρους, καθώς εκδηλώσεις, θρησκευτικές τελετές και άλλες δραστηριότητες πραγματοποιούνταν κανονικά, πριν τη λήψη μέτρων.

Ειδικότερα, από τις 16 Μαρτίου 2020, ο κυβερνήτης της πολιτείας της Νέας Υόρκης, Άντριου Κουόμο, ανακοίνωσε τη λήψη μέτρων για τον περιορισμό της διασποράς του κορωνοϊού, όπως κλείσιμο σχολείων (τα μαθήματα συνεχίστηκαν διαδικτυακά), γυμναστηρίων και κινηματογράφων, ενώ η λειτουργία καταστημάτων υγειονομικού ενδιαφέροντος (λ.χ. εστιατορίων) περιορίστηκε για υπηρεσίες διανομής παραγγελιών και σε πακέτο. Οι συναθροίσεις του κοινού επίσης, περιορίστηκαν.

Όπως ανακοινώθηκε στα αμερικανικά Μέσα Ενημέρωσης, τα προαναφερόμενα μέτρα είναι ευθυγραμμισμένα με τα μέτρα που ληφθήκαν από τον κυβερνήτη της πολιτείας του Connecticut, Ned Lamont, και του κυβερνήτη της πολιτείας της Νέας Ιερσέης, Phil Murphy. Στις 16 Μαρτίου 2020, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος Αμερικής, κ. Ελπιδοφόρος, δημοσίευσε δελτίο Τύπου, ανακοινώνοντας μέτρα υπέρ της προστασίας της υγείας των πιστών και της δημόσιας υγείας, βάσει των οδηγιών των Ομοσπονδιακών, Πολιτειακών και Δημοτικών αρχών, συμπεριλαμβανομένου του Κέντρου Ελέγχου Νοσημάτων (CDC). Μεταξύ άλλων, ο Σεβασμιώτατος Αρχιεπίσκοπος δήλωσε: «Με την πίστη στο Θεό μπορούμε να ξεπεράσουμε την παρούσα δυσκολία, στηριζόμενοι στη λογική και στην επιστημονική γνώση, γνωρίζοντας τα της δοσμένης από το Θεό νοημοσύνης μας.»

Στις 30 Μαρτίου 2020, έδωσε ένα στρατιωτικό πλωτό νοσοκομείο 1.000 κλινών στο λιμάνι της Νέας Υόρκης, για την υποστήριξη του συστήματος υγείας.

* Η Δέσποινα Αφεντούλη είναι Δρ Κοινωνιολογίας-δημοσιογράφος και εθελόντρια της Οι.Ομ.Κω.

Σύμφωνα με ενημέρωση της Πολιτείας της Νέας Υόρκης (New York State) στις 29 Μαΐου 2020, εξετάζεται η σταδιακή επανέναρξη της οικονομικής δραστηριότητας ανά περιοχή από τις 8 Ιουνίου 2020. Παράλληλα, υπογραμμίζεται ότι ο κορωνοϊός συνεχίζει να εξαπλώνεται στη Νέα Υόρκη. Ο κυβερνήτης της Νέας Υόρκης, Άντριου Κουόμο, είναι σαφής: όσοι και όσες βρίσκονται στη Νέα Υόρκη, πρέπει να φορούν μάσκα ή το πρόσωπο τους να είναι καλυμμένο όταν βρίσκονται σε δημόσιους χώρους, συμπεριλαμβανομένων όσων κάνουν χρήση δημοσίων και ιδιωτικών ΜΜΜ ή προβαίνουν σε ενοικιάσεις οχημάτων (executive orders 202.17 και 202.18).

Σε ενημερωτικό δελτίο που εξέδωσε ο κυβερνήτης της Νέας Υόρκης στις 29 Μαΐου 2020, επισημαίνεται ότι από τις 3.000 και πλέον εισαγωγές που γίνονταν στα νοσοκομεία σε καθημερινή βάση, μειώθηκαν σε λιγότερες από 200.

Όλο αυτό το διάστημα, ο εορτασμός της 25ης Μαρτίου με την παρέλαση στην 5η λεωφόρο, προεκλογικές ομιλίες και άλλες προγραμματισμένες εκδηλώσεις, ακυρώθηκαν. Οι θρησκευτικές λειτουργίες, συμπεριλαμβανομένης της Μεγάλης Εβδομάδας, γίνονται πλέον διαδικτυακά.

Η λήψη των απαραίτητων μέτρων προστασίας στη Νέα Υόρκη έδωσαν την εικόνα μιας άδειας πόλης. Η δημιουργία δε, ομαδικού τάφου στο νησί Χαρτ (Hart Island) στο Μπρονξ, θύμιζε εικόνες από σκηνικό πολέμου.

**Νέες καταρρεύσεις στα Θεοδοσιανά Τείχη της Πόλης
Μάρτιος 2020**

**Φωτογραφία στις αρχές του 20ου αιώνα των φωτογράφων
Αχιλλέα Σαμαντζή και Μάριου Δαλέζιου**

**Εισήγηση της Οι.Ομ.Κω. στη Διαδικτυακή Συνεδρίαση του ΟΑΣΕ
Συμπληρωματική συνάντηση για την ανθρώπινη διάσταση (SHDM) για την
αντιμετώπιση όλων των μορφών μισαλλοδοξίας και διακρίσεων
25-26 Μαΐου 2020**

Η ελληνορθόδοξη μειονότητα της Κωνσταντινούπολης καθ' όλη τη διάρκεια του 20ου αιώνα υπήρξε θύμα εκτεταμένων διακρίσεων ως συνέπεια των πολιτικών που εφαρμόστηκαν στο παρελθόν από τις Κυβερνήσεις της Τουρκίας. Οι πολιτικές αρνητικών διακρίσεων του Κράτους της Τουρκίας εντατικοποιήθηκαν μετά το 1962, όταν ιδρύθηκε η Ειδική Επιτροπή επί των Μειονοτήτων (Azinliklar Taali Komisyonu) παρά της Πρωθυπουργίας. Αυτή η Επιτροπή που είχε αρμόδια για όλα τα μέτρα κατά των μη-Μουσουλμανικών Μειονοτήτων, είχε την εξουσία πάνω από όλες τις εξουσίες των εκτελεστικών, νομοθετικών και δικαστικών αρχών. Αν και αυτή η Επιτροπή καταργήθηκε το 2004, οι συνέπειες των διακρίσεων πολιτικών της εξακολουθούν να προκαλούν προβλήματα στις μειονότητες και χρειάζονται γενναιόδωρα μέτρα αποκατάστασης και θεραπείας για την αντιμετώπισή τους. Όσον αφορά την Ελληνορθόδοξη μειονότητα, η πιο σημαντική συνέπεια των διακρίσεων είναι η σοβαρή μείωση του πληθυσμού που παραμένει στην Πόλη, δεδομένου ότι το 98% του πληθυσμού της Κοινότητας ζει έξω από την πατρίδα τους ως μια εκπατρισμένη κοινότητα. Επιπλέον, η Ελληνορθόδοξη κοινότητα στο ίδιο πλαίσιο διακρίσεων, έχει πέσει θύμα προπαγάνδας μίσους και σε μεγάλη κλίμακα με τις συκοφαντικές δημοσιεύσεις την περίοδο πριν από το μαζικής κλίμακας Πογκρόμ της 6-7 Σεπτεμβρίου 1955. Πρόσφατα τέτοιες δημοσιεύσεις έχουν εντατικοποιηθεί και πάλι στην Τουρκία, όπως συνέβη με το περιοδικό Gerçek Hayat στο τεύχος Μαΐου 2020, δημοσιεύοντας ψευδείς κατηγορίες εναντίον των θρησκευτικών ηγετών των μη μουσουλμανικών μειονοτήτων που υποτίθεται ότι συνεργάζονται με οργάνωση που σχεδίασε και αποπειράθηκε πραξικόπημα. Όλοι οι θρησκευτικοί ηγέτες έχουν καταδικάσει αυτήν την δημοσίευση. Η απουσία νομοθεσίας στον Ποινικό Κώδικα, όπως και έχει ήδη διαπιστωθεί από το Ανώτατο Αναιρετικό Δικαστήριο (Yargıtay) της Τουρκίας το 2016 πράγμα που πρέπει να καλυφθεί θέσπιση νόμων που να συμμορφώνονται με τις διεθνείς πρότυπα για την αποτροπή μίσους και δυσφημιστικών δημοσιεύσεων. Επίσης πρέπει οι Εισαγγελικές αρχές της Τουρκίας πρέπει να προχωρήσουν σε νομική έρευνα για την εν λόγω συκοφαντική δημοσίευση.

Το αγγλικό κείμενο όπως αναγνώστηκε από τον Πρόεδρο της Οι.Ομ.Κω. στην διαδικτυακή συνεδρίαση του ΟΑΣΕ την 26 Μαΐου 2020 δίνεται στην επόμενη σελίδα.

Ecumenical Federation of Constantinopolitans

Contribution to

OSCE

Supplementary Human Dimension Meeting (SHDM) on Addressing All Forms of Intolerance and Discrimination

25-26 May 2020

The Greek-Orthodox Minority of Istanbul during the whole of the 20th Century has been victim of extensive discriminations as a consequence of the policies pursued by the Republic of Turkey. The discriminatory state policies were intensified after 1962, when a Special Minority Committee (Azınlıklar Taali Komisyonu) was established at the Prime Minister's Office. This Committee on issues related to non-Muslim minorities had superseding power of all executive, legislative and judicial authorities. Although this Commission was abolished in 2004, the consequences of its discriminatory policies are still causing problems to minorities and generous remedy and reparation measures are needed to counteract them. Concerning the Greek-Orthodox minority, the most important consequence of discriminations is the severe population depletion faced since 98% of its population is living outside their native land as expatriated community. Moreover the Greek-Orthodox Community in the same context of discriminations, has been the victim of hate propaganda and the prime one being the provocative publications before the mass scale Pogrom of 6-7 September 1955. Recently such publications have again intensified inside Turkey as has been the case with the periodical Gerçek Hayat in May 2020 issue, publishing falsified accusations against the religious leaders of non-Muslim minorities who were supposedly planning a Coup d'état. All the religious leaders have condemned this publication. The absence of legislation in the Criminal Code has been already noticed by the Higher Court of Turkey in 2016, therefore the Public Prosecutor of Turkey should proceed with a legal investigation of the said publication and the Government of Turkey should proceed with establishing laws complying with international standards to prevent hate and defamatory publications.

Υποβολή Εισήγησης της Οι.Ομ.Κω. σε Συνδιάσκεψη Υψηλού Επιπέδου του ΟΗΕ για την «Επιστήμη, Τεχνολογία και Καινοτομία, παράλληλα με το δυναμικό του πολιτισμού, για την προώθηση της αειφόρου ανάπτυξης και επίτευξη των σκοπών Ανάπτυξης της Χιλιετηρίδας».

Ecumenical Federation of Constantinopolitans (EFC)

Contribution to

**ECOSOC High Level Segment Open Call for Oral and Written Statements on
“Science, technology and innovation, and the potential of culture, for promoting sustainable development and achieving the Millennium Development Goals” -
HLS to be held on 1 - 4 July 2013 at the Palais des Nations in Geneva.**

The EFC based on the millennium old cultural and educational tradition of the Greek Community of Istanbul is happy to submit the following ideas on the above mentioned subject: Education throughout the ages has been the only investment that has kept its value for the mankind on a continuous basis and for the welfare of mankind. In this context the universal and ecumenical values of making use of science, technology and cultural heritage for the benefits of future generations should be a corner stone in education programs of all countries at all levels such as primary and secondary education. It is important to emphasize the fact that what is known today science and technology was born by Ionian Greeks at 6th Century B.C. as result of constructive fusion of the cultural developments by the ancient civilizations of Eastern Mediterranean of Egypt, Anatolia and Mesopotamia. The Homeric poems are essentially the first step in exhibiting the ability of man to understand nature and try to make use of their potential forces. In this context the development of new curricula and educational applications and tools making best use of digital technologies is very important throughout an international cooperation incorporating multilingualism which supports the vision of opening up education. It is generally accepted that the support of projects on this context with the participation of schools, academic institutions, international organizations and NGO's is required to achieve this goal. The introduction of experimentation and inquiry in the learning process is considered to be an important approach in educating young generations to obtain the ability of innovation and cope with everyday needs. In this context the development of open education, immersion technologies and problem solving abilities of young generations is very important.

In our view, the teachers are the key actors in facilitating this change towards more Open Education in our schools and they should be encouraged, enabled, and empowered to be the “agents of change”. This can be achieved by several actions: by enabling and motivating the teachers to introduce innovative learning concepts and design including the use of Information and Computer Technologies (ICT), by offering appropriate and effective teacher training, by providing more independence and control on the educational process, e.g. over the curriculum and school management, by allowing for more social context relevant or personalised forms of learning, and by cultivating sharing and collaboration: All these actions need to be actively supported by United Nations, other international bodies and, more importantly, by U.N. member states national policies.

The teaching profession should have an appropriate input into the policy-making process. This would provide valuable advice and opinion from the ‘operational level’, and ensure a collective policy awareness and commitment from teachers towards new policies. Indeed, educational policy development and mainstreaming should crucially involve contributions from a wide range of cross- sectorial stakeholders (economic, political and social) to ensure consistent alignment with other national strategic policies.

**Το Φορολογικό Σύστημα στο Οθωμανικό Κράτος κατά του Υπόδουλου
Ελληνισμού ως Μέσο Καταπίεσης και Συρρίκνωσης**
**Κείμενο Διαδικτυακής Διάλεξης στην 567η Επέτειο της Άλωσης της Πόλης
του Σάββα Γκαλιμαρίδη***

Είναι πράγματι σήμερα μια μοναδική ευκαιρία για να αναδείξουμε ένα τόσο σημαντικό θέμα, δηλαδή την επίδραση του φορολογικού συστήματος του οθωμανικού κράτους ως μέσο καταπίεσης και συρρίκνωσης του ελληνισμού. Θα προσπαθήσω μέσα στα επόμενα 40 λεπτά περίπου να σας παρουσιάσω όσο γίνεται πιο καλά τις δραματικές συνέπειες της φορολογίας στους χριστιανικούς πληθυσμούς. Θα κάνουμε ένα μικρό ταξίδι στην περίοδο της τουρκοκρατίας και θα ανιχνεύσουμε μαζί τις πτυχές της ζωής που βίωναν οι υπόδουλοι.

Είμαστε λοιπόν στη βασιλεύουσα μετά την άλωση. Η ανασφάλεια επικρατεί στους ρωμιούς κατοίκους της πόλης. Ο νεαρός φιλόδοξος Σουλτάνος Μωάμεθ Β΄, ήδη ονειρεύεται μια παγκόσμια αυτοκρατορία και συγκρίνει τον εαυτό του με όλους τους μεγάλους άνδρες της μέχρι τότε γνωστής ιστορίας. Η αυτοκρατορία του, για να μπορέσει να επεκταθεί, είναι αυτονόητο ότι θέλει αφενός ερείσματα για να πείσει τους υπηκόους του να πολεμήσουν, αλλά και πόρους για την υποστήριξη κάθε στρατιωτικής επιχείρησης. Το πρώτο έρεισμα, παρέχεται στους απογόνους της δυναστείας του Οσμάν από τον ιερό νόμο του Ισλάμ. Ας δούμε ένα απόσπασμα από το κοράνι και συγκεκριμένα την παράγραφο 39 στο μέρος 10 της Σούρας 8 «τα λάφυρα του πολέμου» του ιερού βιβλίου του Ισλάμ, που λέει:

39. Και πολεμήστε (σκοτώνοντάς τους) μέχρις ότου να μην υπάρχει πειρασμός και να είναι η θρησκεία του ΑΛΛΑΧ η μοναδική, κι αν όμως βάλουν τέλος (στην απιστία τους), τότε (σ' αλήθεια) ο ΑΛΛΑΧ βλέπει όλα όσα κάνουν.

Η απλή αυτή οδηγία που αναγράφεται στο κοράνι και μάλιστα σε πολλά σημεία του, είναι το πρώτο βασικό στοιχείο που είχαν στα χέρια τους οι Οθωμανοί ηγεμόνες για την επέκταση του κράτους τους, με αφορμή φυσικά την επέκταση του Ισλάμ. Όμως για να είναι σε θέση οι Οθωμανοί να διεξάγουν ιερούς πολέμους, έλειπε κάτι ακόμα. Η ηγετική θέση

* Ο κ. **Σάββας Γκαλιμαρίδης**, είναι Ερευνητής Κοινωνικών Επιστημών και έχει δημοσιεύσει το 2015 το βιβλίο «Σύντομη Ιστορία του Οθωμανικού Φορολογικού Συστήματος, 1453-1699». Είναι Αντισυνταγματάρχης του Ε.Σ.

ανάμεσα στους μουσουλμάνους. Τη λύση, έδωσε ο Σελίμ ο πρώτος, το 1517, όταν κατέκτησε το Κάιρο και αυτό είχε ιδιαίτερη σημασία γιατί το Κάιρο ήταν η έδρα του ισλαμικού χαλιφάτου του Σαλαντίν. Μεταφέροντας ο Σουλτάνος τα ιερά κειμήλια του χαλιφάτου από το Κάιρο στην Κωνσταντινούπολη, περιεβλήθηκε τον τίτλο του Χαλίφη των Μουσουλμάνων και πλέον είχε το δικαίωμα να κηρύσσει ιερούς πολέμους στο όνομα του ισλάμ.

Τι μένει λοιπόν για τη χρηματοδότηση των πολέμων που ακολούθησαν; Οι πόροι. Εδώ το έρεισμα δίνεται πάλι από τον ιερό νόμο. Η κοσμοθεωρία στο ισλάμ, διακρίνει τον πληθυσμό με βάση την πίστη σε δύο κατηγορίες τους ΠΙΣΤΟΥΣ και τους ΑΠΙΣΤΟΥΣ. Οι οπαδοί του κορανίου είναι οι ΠΙΣΤΟΙ, με δικαιώματα σε αυτόν, αλλά και στον άλλο κόσμο, ενώ αυτοί που ανήκουν σε άλλες θρησκείες είναι οι άπιστοι, οι οποίοι δεν έχουν κανένα δικαίωμα πουθενά. Επιπλέον, για τους άπιστους το κοράνι προβλέπει, είτε θάνατο, είτε μετάνοια, είτε...κι εδώ είναι η λεπτομέρεια που πρέπει να εστιάσουμε, στην παράγραφο 29 στο μέρος 10, σουρα 9 «η μετάνοια», αναγράφεται:

29.Πολεμάτε αυτούς που δεν πιστεύουν στον ΑΛΛΑΧ, κι ούτε στην Εσχάτη Ημέρα, και δεν απαγορεύουν αυτό που απαγόρευσε ο ΑΛΛΑΧ κι ο Απόστολος Του (Μουχάμεντ), κι ούτε αναγνωρίζουν την αληθινή θρησκεία (ακόμη κι αν είναι) απ' το Λαό που του δόθηκε η Βίβλος μέχρις ότου δώσουν το φόρο υποτέλειας (τζιτζγια) με εκούσια υποταγή, κι (αισθανθούν) τον εαυτό τους ταπεινωμένο.

Δηλαδή, δίνεται μια μορφή εξαίρεσης από τις επιλογές του θανάτου ή της μεταστροφής στο ισλάμ, με αντίτιμο την πληρωμή φόρου. Κατά συνέπεια, η ζωή οποιουδήποτε μη μουσουλμάνου στο οθωμανικό κράτος ήταν απλά ανεκτή με την προϋπόθεση ότι αυτός πλήρωνε φόρους. Ο Τζιτζγια, όπως θα δούμε πιο κάτω είναι ο πολύ γνωστός σε όλους κεφαλικός φόρος.

Η λογική αυτή επεκτάθηκε στην οθωμανική αυτοκρατορία, καθώς εξυπηρετούσε και την κοινωνική της δομή. Έτσι, οι πιστοί μουσουλμάνοι θα ασχολούνταν κατά βάση με το στρατό και τις εκστρατείες για να επεκτείνουν την αυτοκρατορία και το ισλάμ, ενώ οι άπιστοι θα πλήρωναν απλά το λογαριασμό. Οι υπόδουλοι, δεν θα μπορούσαν να συμμετέχουν στους πολέμους, αποκλείονταν από το στρατό, λόγω έλλειψης εμπιστοσύνης, όμως επιβαλλόταν να παράγουν πλούτο για να χρηματοδοτούν τον κόσμο των πιστών μουσουλμάνων και τις φιλοδοξίες του, και κατ' αυτό τον τρόπο προσανατολίστηκαν στην κτηνοτροφία, τη γεωργία, τη ναυτιλία, το εμπόριο και γενικά σε παραγωγικούς τομείς της οικονομίας.

Αυτό ίσχυε για όλους τους αλλόθρησκους λαούς, ρωμιούς, εβραίους, αρμένιους, σλάβους κ.λπ. Θα πρέπει να τονίσουμε, ότι το φαινόμενο της φορολόγησης των υπηκόων ενός κράτους με βάση το θρήσκευμα, είναι μοναδικό στην παγκόσμια ιστορία. Έχουμε παραδείγματα, όπου οι φόροι είχαν χαρακτήρα τιμωρητικό όπως στην αρχαία Ρώμη, παραδείγματα όπου επιβαρύνονταν οι αδύναμοι ενώ οι δυνατοί δεν επιβαρύνονταν καθόλου, όμως σύστημα, στο οποίο τους φόρους να τους επιβαρύνονται μόνο οι αλλόθρησκοι και οι μουσουλμάνοι να μην οφείλουν τίποτα, έχουμε μόνο στην οθωμανική αυτοκρατορία. Ωστόσο, υπάρχει μια μερίδα τούρκων ιστορικών σήμερα που διατείνονται ότι και οι Μουσουλμάνοι πλήρωναν φόρους –και για να μην παρεξηγηθούν τα λόγια μου, αναφέρομαι στους 7 πρώτους αιώνες ζωής της αυτοκρατορίας και όχι στα τελευταία 50 χρόνια της αποσύνθεσης-. Παρακάτω θα αποδείξουμε, ότι οι ισχυρισμοί αυτών των τούρκων ιστορικών είναι καθαρά μια πλάνη.

Ας προχωρήσουμε τώρα με όσο το δυνατό πιο απλό τρόπο να περιγράψουμε το οθωμανικό φορολογικό σύστημα. Το σύστημα βασίστηκε στο διανεμητικό μοντέλο, ήταν δηλαδή μία πυραμίδα προσαρμοσμένη στον κρατικό μηχανισμό διοίκησης και θα εξηγήσω αμέσως τι εννοώ. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία, δεν είχε ετήσιο προϋπολογισμό, δεν υπήρχε δηλαδή πρόβλεψη χρημάτων για δημόσια έργα, παιδεία, υγεία κ.λπ. Αυτούς τους τομείς τους αναλάμβαναν τα ιδρύματα ή βακούφια, αλλά και κάποιοι τοπικοί άρχοντες συγχυρικά. Στους υπόδουλους, βρισκόταν ας πούμε ένας εύπορος ευπατρίδης σε κάποια περιοχή και έδινε την περιουσία του για την ίδρυση ενός διδασκαλείου που συνήθως έπαιρνε το όνομά του. Έχουμε ως Έλληνες πάμπολα παραδείγματα και εκτιμώ πως δεν χρειάζεται περεταίρω αναφορά.

Τί συνέβαινε όμως με τους φόρους; Με την έλευση ενός έτους, ο Πατισάχ (Σουλτάνος), ανακοίνωνε κατόπιν εισήγησης του κεντρικού θησαυροφύλακα, τις χρηματικές ανάγκες για τη συντήρηση της σουλτανικής αυλής, που ήταν ούτε λίγο ούτε πολύ μια ολόκληρη πολιτεία, αποτελούμενη από 5000 άτομα. Ας υποθέσουμε (αυθαίρετα ως παράδειγμα) ότι χρειαζόταν 1000 χρυσά νομίσματα. Το ποσό αυτό το επιβαρύνονταν ανάλογα, οι επικεφαλής των βιλαετιών (μεγάλες γεωγραφικές περιφέρειες) οι βαλήδες. Έτσι, αν ήταν 10 τα βιλαέτια, όφειλαν οι επικεφαλής από 100 χρυσά νομίσματα στο Σουλτάνο. Το οφειλόμενο ποσό πληρωνόταν αμέσως, κι έτσι το πρώτο και μεγαλύτερο κλιμάκιο στη διοίκηση είχε πληρωθεί.

Κατόπιν οι βαλήδες, έπρεπε να πάρουν τα 100 χρυσά νομίσματα που έδιναν στον Σουλτάνο από τους υφισταμένους τους, αλλά προσέθεταν σε αυτά και άλλα τόσα χρήματα για τη συντήρηση της δικιάς τους μικρότερης αυλής. Ας μην ξεχνάμε ότι οι βαλήδες ήταν υψηλόβαθμοι λειτουργοί, συνήθως πασάδες τριών ουρών αλόγου (μογγολικό κατάλοιπο) δηλαδή μεγάλοι στρατηγοί, ναύαρχοι κ.λπ. Οι βαλήδες έπαιρναν τα 200 τώρα χρυσά νομίσματα, αναλογικά πάλι από τους επικεφαλής των Σαντζακίων (νομών) τους Σουμπασήδες ή Σαντζάκμπασήδες (οι νομάρχες). Οι νομάρχες πλήρωναν το οφειλόμενο ποσό και κατόπιν έπαιρναν τα διπλάσια πάλι από τους επικεφαλής των καζάδων, δηλαδή τις επαρχίες. Μέχρι στιγμής έχει ανέβει γεωμετρικά η φορολογική επιβάρυνση και σ' αυτό το σημείο, από τους καζάδες προς τους κοινοτάρχες, ξέφευγε σχεδόν από κάθε έλεγχο.

Ο λόγος ήταν διότι οι επικεφαλής των καζάδων, περιφέρονταν από χωριό σε χωριό και έθεταν σε πλειστηριασμό το δικαίωμα φορολόγησης των κατοίκων, στους Οθωμανούς προύχοντες της περιοχής, ξεκινώντας τον πλειστηριασμό από το ποσό με το οποίο είχαν πληρωθεί όλοι στην κλίμακα διοίκησης της Αυτοκρατορίας. Το ποσό στον πλειστηριασμό, πολλές φορές διπλασιαζόταν και τριπλασιαζόταν σε σχέση με το μέγεθος που είχε αποκτήσει μέχρι τους καζάδες. Αυτό συνέβαινε, γιατί οι ντόπιοι προύχοντες ήξεραν πολύ καλά την φοροδοτική ικανότητα των ραγιάδων που είχαν στα χωριά τους, ή για να ακριβολογούμε την ήξεραν καλύτερα από κάθε άλλον.

Άρα, κάνοντας μία παύση, απαντούμε στους τούρκους ιστορικούς που ισχυρίζονται ότι οι πασάδες πλήρωναν φόρους, οι βαλήδες, οι καζατζήδες, οι σουμπασήδες και άλλοι κρατικοί λειτουργοί στο σουλτάνο, ότι όχι μόνο δεν πλήρωναν φόρους, αλλά μετέφεραν τη βαριά φορολογία στη βάση (στους υπόδουλους), προσαυξημένη τόσο, ώστε να καρπώνονται και αυτοί μέρος της, κι έτσι ήταν όλοι ευχαριστημένοι και κυρίως σε πλήρη συνοχή η αυτοκρατορία, αφού όλοι είχαν συμφέρον από τη διατήρηση αυτού του καθεστώτος.

Γενικά, οι προύχοντες πήγαιναν στα χωριά των ραγιάδων και απαιτούσαν τους οφειλόμενους φόρους, εισπράττοντας φυσικά πολλαπλάσια από όσα είχαν δώσει, είτε σε χρήμα, είτε σε είδος, είτε ακόμη και σε εργασία-υπηρεσίες, μετατρέποντας τους ραγιάδες σε δουλοπάροικους. Ο μόνος δρόμος για να επιβιώσουν οι υπόδουλοι σε αυτές τις συνθήκες, ήταν να δουλέψουν σκληρά για να ανταποκριθούν στις φορολογικές τους υποχρεώσεις. Ή μήπως....υπήρχε και άλλος τρόπος;

Και βέβαια υπήρχε!...να απαρνηθείς την πίστη σου και να απαλλαχθείς αμέσως από κάθε βάσανο αυτής της ζωής κάνοντας, το μετέωρο βήμα από τον κόσμο των απίστων στον κόσμο των πιστών. «Όταν ένας χριστιανός επιθυμούσε να γίνει μουσουλμάνος, έπρεπε να σηκώσει δημόσια το δάκτυλό του και να προφέρει τις λέξεις: Ένας είναι ο Θεός, ο Αλλάχ, και ο Μωάμεθ ο αληθινός του προφήτης. Αφού πει αυτά, περνούσε αυτόματα στον κόσμο των κατακτητών, το κράτος τον περιέβαλε με τιμές και προίκα, οι αρχές τον περιέφεραν εδώ και εκεί στα χωριά των πρώην ομόδοξών του ώστε να δουν και να γίνουν μάρτυρες της ευημερίας που θα απολαμβάνει από εδώ και πέρα ο νεοφώτιστος στο ισλάμ. Γίνεται εύκολα αντιληπτό ότι το δίλημμα για τους χριστιανούς γινόταν ακόμα πιο βασανιστικό βλέποντας πως υπάρχει λύση στα προβλήματά της σκληρής καθημερινότητας που αντιμετώπιζαν. Η λύση αυτή παρουσιαζόταν από το Οθωμανικό κράτος με τον πιο απλό, εύκολο και χωρίς καμία συνέπεια τρόπο.

Θα μπορούσαμε άραγε να αναρωτηθούμε εμείς σήμερα, που περάσαμε μια τεράστια οικονομική κρίση στη χώρα μας, σε πόσο δύσκολη θέση έρχονταν οι πρόγονοί μας όταν έβλεπαν ότι στην ίδια γειτονιά υπήρχαν οικογένειες που όχι μόνο δεν πλήρωναν φόρους αλλά το κράτος τους βοηθούσε και τους ενίσχυε; Μπορούμε να αναλογιστούμε την ψυχολογική πίεση και το μεγάλο δίλημμα που ταλάνιζε το μυαλό και την ψυχή τους;

Ένα μεγάλο μέρος χριστιανών λύγισε από τη φτώχεια και την ανέχεια και ασπάστηκαν το ισλάμ. Όσοι από αυτούς μετάνιωσαν και από τις τύψεις αρνήθηκαν ότι είναι μουσουλμάνοι, θανατώνονταν δημόσια, καθώς δεν υπάρχει επιστροφή από το ισλάμ. Αυτούς τους ανθρώπους που είχαν το θάρρος να μετανοήσουν, η εκκλησία μας τους τίμησε ως νεομάρτυρες.

Υπήρχαν βέβαια και αυτοί, που σκέφτηκαν να έχουν την ησυχία τους, ασπαζόμενοι το ισλάμ για τους γύρω και για να μην αποδίδουν φόρους στο κράτος, ενώ θα διατηρούσαν την πίστη τους κρυφά. Αυτή η λογική βόλευε, γιατί έτσι δεν θα έτρεφαν τύψεις για τις επιλογές τους και φυσικά θα τα είχαν με όλους καλά. Αυτοί ήταν οι περίφημοι κρυπτοχριστιανοί, οι οποίοι έκαναν τεράστια ζημιά στον ελληνισμό, γι' αυτό και η εκκλησία μας δεν τους δέχθηκε. Αυτοί σήμερα είναι Τούρκοι ξεκάθαρα. Θα πρέπει να γνωρίζουμε ότι όσοι από εμάς σήμερα κάνουμε το σταυρό μας, οι παππούδες μας πλήρωσαν πάρα, πάρα πολλά χρήματα. Εδώ ακριβώς βρίσκεται και η απάντηση στο βασανιστικό ερώτημα που μας απασχολεί πολλές φορές: «Είναι

δυνατόν να μην αναμιχθήκαμε με τους Τούρκους, μετά από τόσους αιώνες σκλαβιάς;» Η απάντηση στο ερώτημα είναι ότι, η όποια ανάμιξη έγινε, αφορά αποκλειστικά τους Τούρκους και όχι εμάς. Η σχέση των υποτελών χριστιανών με τους Τούρκους ήταν μονόδρομη και όχι αμφίδρομη, άρα δεν μπορεί να θεωρηθεί ανάμιξη αλλά αναγκαστικό δάνειο προς αυτούς, εμείς μπολιάζαμε τον τουρκικό πληθυσμό και όχι αυτοί εμάς. Η κουλτούρα που απέκτησαν σταδιακά οι Τούρκοι είναι επεκτατική, προσθετική και εξωστρεφής, σε αντίθεση με την κουλτούρα των χριστιανικών λαών της βαλκανικής που είναι αμυντική, αφαιρετική και εσωστρεφής. Στην Οθωμανική Αυτοκρατορία, δεν υπήρχε κανένας λόγος να γίνει κάποιος χριστιανός (εξάλλου η προσχώρηση στο ισλάμ ήταν ενέργεια οριστική και αμετάκλητη ή δε άρνησή του επέφερε το θάνατο), απεναντίας όπως είδαμε, υπήρχαν πάρα πολλοί λόγοι για να γίνεις μουσουλμάνος. Θα σας πρότεινα να δείτε μια ταινία που κυκλοφόρησε τα τελευταία χρόνια στη Τουρκία με τον τίτλο YUREGINE SOR (ρώτα την καρδιά σου) που περιγράφει ακριβώς όλα αυτά που παραθέτουμε σήμερα για τους κρυπτοχριστιανούς, στο τουρκικό κοινό.

Επίσης δεν πρέπει να παραβλέπουμε, ότι εκτός από την ανέχεια και τη φτώχεια που οδήγησε σε εκούσιο εξισλαμισμό τους χριστιανούς, υπήρχαν και ισχυρές οικογένειες που θέλησαν να αυξήσουν την επιρροή και την δύναμή τους, ασπαζόμενοι το ισλάμ. Παραδείγματα τέτοιων περιπτώσεων έχουμε, σε όλους τους λαούς της Βαλκανικής και στους Εβραίους. Οι τελευταίοι μάλιστα, έχουν έναν πολύ υποτιμητικό όρο για να χαρακτηρίσουν τους συμπατριώτες τους που ασπάστηκαν το ισλάμ για φορολογική ασυλία και επέκταση της επιρροής τους, τους ονόμασαν ΝΤΟΝΜΕΔΕΣ. Με αυτό το τρόπο, οι Τούρκοι από μειοψηφία στο κράτος τους, έγιναν μέσα σε τέσσερις αιώνες πλειοψηφία και οι χριστιανοί το αντίθετο. Θα πρέπει να σημειώσουμε εδώ, ότι στα μέσα του 18ου αιώνα εκδίδονταν διαταγές από την Υψηλή Πύλη προς τα σαντζάκια, για την αποθάρρυνση των χριστιανών να εξισλαμισθούν, γιατί το κράτος είχε πολύ σοβαρό πρόβλημα με τα μειωμένα φορολογικά έσοδα.

Ας δούμε τώρα ποιοι ήταν αυτοί οι περιβόητοι φόροι που οδήγησαν στην αιμορραγία του ελληνισμού στην αυτοκρατορία. Γενικά οι φόροι κατά την οθωμανική περίοδο χωρίζονται σε δύο μεγάλες κατηγορίες: στους τακτικούς και στους έκτακτους φόρους.

Οι τακτικοί φόροι ήταν ο κεφαλικός φόρος ή cizye , που είδαμε να αναφέρεται αυτολεξεί στο κοράνι, και το χαράτσι ή harac.

Ο κεφαλικός φόρος καταβαλλόταν κάθε χρόνο μόνο από μη μουσουλμάνους υγιείς άνδρες, οι οποίοι ήταν μπορούσαν να εργαστούν, και προοριζόταν για ειδικό τμήμα του σουλτανικού θησαυροφυλακίου. Το ποιοί όμως ήταν ικανοί για εργασία, αυτό θα πρέπει να υποθέσουμε ότι επαφίετο στη διάκριση των φοροεισπρακτόρων που πάντα έδειχναν έναν υπερβάλλοντα ζήλο, για τους λόγους που αναφέραμε. Ο κεφαλικός φόρος ήταν το τίμημα, που με βάση τον ιερό νόμο πλήρωναν οι «άπιστοι» προκειμένου να εξασφαλίζουν τη ζωή τους και την άδεια να κατοικούν στην επικράτεια του Ισλάμ, διατηρώντας τη θρησκεία τους και την ανοχή του κράτους. Η πληρωμή αυτού του φόρου γινόταν ανά οικογενειακή εστία (hane). Το hane αποτελούσε τη μικρότερη φορολογική μονάδα. Ο όρος δήλωνε όσους κατοικούσαν κάτω από την ίδια στέγη, αλλά ήταν οικονομικά ανεξάρτητοι. Για παράδειγμα, εάν ένας γιος ζούσε στο σπίτι των γονιών του και είχε δικιά του πηγή εισοδήματος, αποτελούσε έναν hane, δηλαδή μία ξεχωριστή φορολογική μονάδα. Από την πληρωμή του εξαιρούνταν οι γυναίκες, τα άνηθα παιδιά, οι κληρικοί και οι ανάπηροι και όσοι απασχολούνταν σε κρατική υπηρεσία.

Το χαράτσι ως βασικός τακτικός φόρος, είχε διττό χαρακτήρα. Από τη μια ήταν φόρος επί της γης (haraci muvazzaf) και από την άλλη φόρος επί του εισοδήματος (haraci mukaseme). Ο πρώτος ήταν πάγιος ετήσιος φόρος που βάρυνε την γη και όχι την παραγωγή. Ήταν δηλαδή έγγειος φόρος. Οι διάφορες ονομασίες που απαντώνται στα οθωμανικά αρχεία, ispence, resm-i cift, resm-i bennak, resm-i mucerred, αποτελούν διαφορετικές κατά περίπτωση ονομασίες του έγγειου αυτού φόρου που ήταν γνωστός γενικότερα ως χαράτσια. Ουσιαστικά πρόκειται για φόρο που κατέβαλαν οι ραγιάδες σε αντάλλαγμα για την κατοχή και καλλιέργεια δημόσιας γης, μη διαθέτοντας την κυριότητα στη γή αυτή. Μαζί με την δεκάτη (πληρωμή του 10 τοις εκατό) αποτελούσε τον πυρήνα των εισοδημάτων των γαιοκτημόνων.

Η δεκάτη αφορούσε τα μελίτσια, το βαμβάκι, τα δημητριακά, το μετάξι, τον μούστο, την παραγωγή των λαχανόκηπων, των μπιστανιών και των ελαιώνων, ενώ συχνά έφτανε μέχρι και το 50 % της παραγωγής αντί για 10. Τα πρώτα χρόνια της αυτοκρατορίας, οι φόροι αυτής της κατηγορίας καταβάλλονταν και σε είδος, κυρίως ζώα, αργότερα όμως το οθωμανικό δημόσιο ζητούσε όλο και πιο συχνά την καταβολή τους σε χρήμα.

Η επόμενη μεγάλη κατηγορία είναι οι έκτακτοι φόροι, στους οποίους μπορούμε να συγκαταλέξουμε και τα πρόστιμα. Αυτοί επιβάλλονταν για να αντιμετωπιστούν διάφορες έκτακτες ανάγκες, όπως οι ολοένα και μεγαλύτερες απαιτήσεις των διοικητικών οργάνων, η επισκευή των οχυρωματικών έργων και των παλατιών, η συντήρηση των οδών και των γεφυρών, η εξάρτηση του στρατού και του στόλου, ακόμη και η διατροφή των αλόγων και υποζυγίων του οθωμανικού στρατού. Οι έκτακτοι φόροι ήταν πάρα πολλοί, μερικοί μάλιστα είναι δύσκολο να καταταγούν σε κάποια ειδική κατηγορία. Ας αναφέρουμε μερικά παράδειγμα φορολογικών επιβαρύνσεων:

Ο φόρος του γάμου ή *resm-i arus* ή *arusane* ή *gerdek*. Τον φόρο αυτόν κατέβαλε ο πατέρας της νύφης στο τιμαριούχο, ο οποίος συχνά τον μοιραζόταν με το διοικητή του σαντζακιού.

Ο *niyabet* οριζόταν ένα πρόστιμο που βάρυνε τους φορολογούμενους μίας φορολογικής ενότητας για εγκλήματα που διαπράχθηκαν μέσα στα όριά της, ή γενικά πρόστιμα για νομικές παραβάσεις. Ο *niyabet* και ο φόρος του γάμου, ανήκουν σε ένα σύνολο φόρων που αναφέρονταν ως *badihava* ή *μπετχαβά* και κατά λέξη σήμαιναν «άνεμος και αέρας».

Επιπλέον επιβάλλονταν οι φόροι: «προβατονόμιο», το «αλατιάτικο», το «γρασιδιάτικο», το «πανιάτικο», το «σουρσάτ», το «σουγιέμ», «πεσινάτι», «πακιγιέ», «συνεισφορά», «προσφορά», «δραγομανιά», «ρέσιμο», «βικιαλέτι», «χισμέτι», «ταϊνάτι» και άλλα.

Στο σημείο αυτό αξίζει να αναφέρουμε ότι τόσο για τους φόρους, όσο και για τα πρόστιμα το φορολογικό σύστημα ενσωμάτωνε το στοιχείο της συνυπευθυνότητας μεταξύ των μελών μιας κοινότητας για την πληρωμή του. Και θα ήθελα να επιμείνω σ' αυτό εξηγώντας ότι αν μια οικογένεια, ένας Χανέ χριστιανών δεν είχε να πληρώσει έναν φόρο, αναγκάζονταν να τον πληρώσουν οι υπόλοιποι ραγιάδες. Άλλο ένα βάνουσο, στοιχείο του φορολογικού συστήματος που αντιλαμβανόμαστε ότι έσπερνε δυνητικά τη διχόνοια ανάμεσα στους υπόδουλους.

Αφήσαμε για το τέλος τον επαχθέστερο και πιο βάνουσο φόρο όλων, τον *rencik oglani*, που συνήθως μεταφράζεται ως «φόρος εξαγοράς δούλων». Αρχικά ο όρος *rencik oglani* ήταν συνδεδεμένος με το ένα πέμπτο των αιχμαλώτων που

παραδίδονταν μαζί με άλλα λάφυρα στον σουλτάνο και αργότερα, όταν επικράτησε το παιδομάζωμα, χρησιμοποιήθηκε για τα παιδιά που στρατολογούνταν.

Το παιδομάζωμα, το σύστημα δηλαδή της περιοδικής στρατολόγησης και του υποχρεωτικού εξισλαμισμού ανήλικων αγοριών (*devşirme*) για την επάνδρωση της σουλτανικής διοίκησης και κυρίως του τακτικού στρατού, ήταν σίγουρα ο χειρότερος φόρος - θεσμός από όσους γνώρισαν οι χριστιανοί ραγιαδες στα χρόνια της Τουρκοκρατίας. Πολύ εύστοχα αποκλήθηκε και «φόρος ή δεκάτη αίματος», αφού προξένησε πραγματική αφαίμαξη των χριστιανών.

Η αρχή του και οι λόγοι που το επέβαλλαν δεν έχουν πλήρως διευκρινιστεί. Κατά πάσα πιθανότητα πρωτοεμφανίζεται στο δεύτερο μισό του 14ου αιώνα, στα χρόνια του σουλτάνου Μουράτ Α' (1362-1389). Για πρώτη φορά έχουμε αναφορά περί παιδομαζώματος στη Χρυσούπολη της Μακεδονίας το 1380 ή μετά το 1387. Οι λόγοι καθιέρωσης του παιδομαζώματος ήταν πολιτικοί, θρησκευτικοί, οικονομικοί και προπάντων στρατιωτικοί για να αντιμετωπιστούν οι ολοένα μεγαλύτερες ανάγκες των πολέμων με τα χριστιανικά κράτη. Η βίαιη στρατολογία των χριστιανοπαίδων, εφαρμόστηκε κυρίως στα Βαλκάνια, και μόνο από τα τέλη του 15ου αιώνα, όταν πια είχε επίσημα θεσμοθετηθεί, επεκτάθηκε και στη Μικρά Ασία, για να διαρκέσει κοντά τρεις αιώνες.

Οι πληροφορίες οι σχετικές με τη διενέργεια του παιδομαζώματος δεν είναι πάντοτε σαφείς. Φαίνεται όμως ότι γινόταν αρχικά κάθε πέντε χρόνια, έπειτα κάθε τέσσερα, τρία ή και σε μικρότερα χρονικά διαστήματα, ανάλογα με τις ανάγκες του κράτους. Πάντως, το γενικό πλαίσιο και τις λεπτομέρειες της στρατολόγησης τις καθόριζε ο εκάστοτε σουλτάνος με ειδικό φερμάνι. Μάλιστα οι σουλτανικές διαταγές ήταν αυστηρές και δεν άφηναν καμμία αμφιβολία ως προς τον τρόπο υλοποίησής του παιδομαζώματος. Σύμφωνα λοιπόν με ένα φερμάνι των αρχών του 17ου αιώνα στα Βαλκάνια ορίζεται ότι τα παιδιά των απίστων που θα στρατολογηθούν έπρεπε να έχουν ωραίο παράστημα, να είναι υγιείς, αρτιμελείς και κατάλληλοι να πολεμήσουν. Το φερμάνι επίσης όριζε ότι κάθε απροθυμία ή αντίσταση των γονέων να παραδώσουν τα παιδιά τους, συνεπαγόταν την εσχάτη των ποινών, θα θανατώνονταν επί τόπου.

Τα παιδιά που συλλέγονταν δεν είχαν πλέον καμία επαφή με την οικογένειά τους, απεναντίας τους έκαναν να πιστεύουν ότι είναι τυχεροί καθώς οι γονείς τους ανήκαν

σε έναν κατώτερο κόσμο αμαρτωλών, ενώ εκείνοι είχαν την ευκαιρία να ξεφύγουν. Το πλήθος των εξισλαμισθέντων χριστιανόπαιδων αισθάνονταν ντροπή για την καταγωγή τους αλλά ήταν περήφανοι για τη σωτηρία που τους προσέφερε το οθωμανικό κράτος. Τα νεαρότερα και ευφυέστερα από αυτά, γίνονταν οι γενίτσαροι της πρώτης κατηγορίας, δηλαδή οι ιτς ογλάν και μετά από αυστηρή και πολυετή εκπαίδευση, είτε στα μεγάλα σουλτανικά ανάκτορα της Προύσας και της Αδριανουπόλεως ή σε ειδικές ανακτορικές σχολές της Κωνσταντινούπολης και του Γαλατά, καταλάμβαναν υψηλές θέσεις στην αυτοκρατορική αυλή, στο στρατό και στη διοικητική ιεραρχία, ενώ πάρα πολλοί κατέλαβαν το αξίωμα του μεγάλου βεζίρη (ισοδυναμεί με θέση πρωθυπουργού). Για τον τρόπο ανέλιξης και εκπαίδευσης των γενιτσάρων, ιτς ογλάν, μας δίνεται σήμερα από μια πολύτιμη εξαιρετική πρωτογενή πηγή του 1600 περίπου, από τον Βενετό Βαΐλο στην Κωνσταντινούπολη, Οκταβιανό Μπον.

Τα εξισλαμισμένα χριστιανόπαιδα που δεν είχαν υψηλή επίδοση στις σχολές των γενιτσάρων προορίζονταν για χαμηλές θέσεις στο στρατό και τη δημόσια διοίκηση, ονομάζονταν ατζεμ-ογλάν (γενίτσαροι δεύτερης κατηγορίας) και στέλνονταν αρχικά να εργαστούν σε τιμαριούχους της Μικράς Ασίας. Στα τιμάρια έμειναν όσο καιρό εθεωρείτο αναγκαίο από τον Τούρκο αξιωματούχο για την προσαρμογή τους στο νέο περιβάλλον γενικά, και ειδικά για την σκληραγώγησή τους, τη μύηση στη νέα θρησκεία και για την εκμάθηση της τουρκικής γλώσσας. Για να μπορούν να προσαρμοστούν οι γενίτσαροι στη νέα θρησκεία, γινόταν η μύησή τους σε ένα ισλαμικό δόγμα πιο χαλαρής μορφής, τον μπεκτασισμό. Ο μπεκτασισμός δεν απαιτούσε την αυστηρή τήρηση των τύπων του σουνιτικού ισλάμ που ανήκαν οι τούρκοι, και έτσι στους ναούς, γνωστούς ως τεκέδες οι τελετουργίες περιελάμβαναν μουσική και χορό, ο εσωτερικός διάκοσμος των ναών είχε εικόνες ώστε να θυμίζουν την παλαιά χριστιανική θρησκεία των γενιτσάρων και γενικά τα νεαρά αυτά άτομα να αισθάνονται άνετα στο νέο καθεστώς.

Όπως ήταν φυσικό, ο πόνος των χριστιανών γονιών και συγγενών θυμάτων του παιδομαζώματος ήταν απερίγραπτος, γι' αυτό σε πολλές περιπτώσεις τα πάντρευαν σε πολύ νεαρή ηλικία για να τα προστατεύσουν από το παιδομάζωμα. Το παιδομάζωμα, για λόγους εσωτερικών πολιτικών εξελίξεων, άρχισε να παρακμάζει Το τελευταίο καταγεγραμμένο περιστατικό παιδομαζώματος επιχειρήθηκε από το Σουλτάνο Αχμέτ τον 3ο στην περιοχή της σημερινής Νάουσας, στη Βέροια. Έκτοτε τα σώματα των γενιτσάρων επανδρώνονταν από τα τέκνα των γενιτσάρων, μέχρι την

οριστική διάλυση του σώματος τη δεκαετία του 1820. Υπολογίζεται ότι τους 3 αιώνες που εφαρμόστηκε το μέτρο, πάνω από 700.000 παιδιά χριστιανών υπήρξαν θύματα του παιδομαζώματος.

Οι συνέπειες όλων αυτών για τον ελληνισμό, εξαιτίας των πολυάριθμων και δυσβάστακτων φορολογικών τους υποχρεώσεων προς το οθωμανικό κράτος ήταν βαρύτατες. Έχει υπολογιστεί ότι μέσα σε εκατό χρόνια στο διάστημα 1500-1600, ενώ ο πληθωρισμός της αγοράς διπλασιάστηκε, ο κεφαλικός φόρος αυξήθηκε κατά 400-500%, ενώ οι άλλοι έκτακτοι φόροι μονιμοποιήθηκαν, και διπλασιάστηκαν ή και τετραπλασιάστηκαν ανάλογα με την περιοχή.

Οι εξαιρετικά δυσμενείς συνθήκες διαβίωσης που επέβαλλε η οθωμανική κυριαρχία στους υπόδουλους χριστιανικούς πληθυσμούς, προπάντων με τους επαχθείς φόρους της, είχαν ως άμεση συνέπεια τη μαζική φυγή των τελευταίων προς περιοχές που φαίνονταν να παρέχουν εγγυήσεις για ασφαλέστερη και, σχετικά τουλάχιστον, ελεύθερη ζωή. Έτσι πολλοί κάτοικοι μετακινήθηκαν, προσωρινά ή μόνιμα, με τη θέλησή τους ή βίαια, από έναν τόπο σε άλλον, από τα αγροτικά προς τα αστικά κέντρα, από τα πεδινά προς τα ορεινά (από τότε υπάρχει και η έκφραση «θα πάρω τα βουνά» γιατί τα βουνά θεωρούνταν άγωνα για του Τούρκους σε σχέση με τις πεδιάδες, κι έτσι δεν είχαν κανένα φορολογικό ενδιαφέρον), υπήρξαν μετακινήσεις από τις τουρκοκρατούμενες στις βενετοκρατούμενες περιοχές, προς την υπόλοιπη Ιταλία και γενικά προς τις χώρες της Δύσης, την Ισπανία, τη Γεωργία, τη Ρωσία, τον Καύκασο και αλλού, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τη μείωση του πληθυσμού στις πατρογονικές ρωμαϊκές επαρχίες. Αυτές οι μετακινήσεις, ή μεταναστεύσεις χριστιανών προς ασφαλείς περιοχές ή έξω από τα σύνορα του οθωμανικού κράτους, προκάλεσαν, σε συνάρτηση και με άλλους φθοροποιούς παράγοντες, δημογραφικές μεταβολές, σημαντική δηλαδή αλλοίωση της συστάσεως του πληθυσμού τόσο στις πόλεις όσο και στην ύπαιθρο.

Αρκετοί χριστιανοί ραγιάδες για οικονομικούς λόγους, ιδίως για τις σημαντικές φορολογικές επιβαρύνσεις σε βάρος τους, αναγκάστηκαν να μεταπηδήσουν από την κοινωνία των κατακτημένων στην κοινωνία των κατακτητών. Η επιλογή του εξισλαμισμού, ακούσιου ή εκούσιου, ατομικού ή ομαδικού, σε πολλές περιπτώσεις, αποτελούσε για αυτούς τη μόνη διέξοδο. Με το πέρασμα μάλιστα των χρόνων η επιδείνωση των παραπάνω παραγόντων και ιδιαίτερα ο πολλαπλασιασμός των φορολογικών επιβαρύνσεων των υπόδουλων χριστιανών ενίσχυσε το ρεύμα των

εξισλαμισμών. Παρουσιάστηκε μπορούμε να πούμε ένα ιδιότυπο φαινόμενο, αυτό που αποκαλώ «φορολογικό εξισλαμισμό».

Σε κάθε περίπτωση, το γεγονός της φορολογικής αντιμετώπισης των υπηκόων ανάλογα με τη θρησκεία τους, ένα πραγματικά μοναδικό φαινόμενο στην ιστορία, οδήγησε στη δημογραφική αλλοίωση των βαλκανίων, με δραματική μείωση των χριστιανικών πληθυσμών και αντίστοιχη αύξηση του αριθμού των μουσουλμάνων. Η δημογραφική αφαίμαξη του ελληνισμού συνεχίστηκε μέχρι τον 20ο αιώνα ενώ αντίστοιχα διευρύνθηκε ο τουρκικός πληθυσμός σε βάρος των χριστιανών αλλά και όλων των αλλόθρησκων.

Το τελικό κτύπημα δόθηκε όταν επικράτησαν τα εθνικιστικά κινήματα στην Οθωμανική Αυτοκρατορία στις αρχές του περασμένου αιώνα. Τότε, οι Τούρκοι αποφάσισαν να ξεριζώσουν μια και καλή όλους αυτούς που όπως είδαμε, με το αίμα τους και τα χρήματά τους, συντηρούσαν τον κόσμο των «πιστών». Με το σύνθημα TURKIYE TURKLERINDIR, «η Τουρκία για τους Τούρκους», αφάνισαν τους χριστιανικούς πληθυσμούς της Ανατολίας μέσα σε μόλις 2 δεκαετίες. Όπως λέει ο Αμερικανός πρόξενος στη Σμύρνη το 1922 Τζώρτζ Χόρτον, «αντί οι Τούρκοι να προσπαθήσουν να μοιάσουν στους υποτελείς τους που διέπρεπαν στο εμπόριο, ώστε να προσαρμοστούν στις απαιτήσεις των καιρών, προτίμησαν απλά να τους εξοντώσουν!» Η επιβίωσή όλων ημών, που προερχόμαστε από οικογένειες προσφύγων από πρώην οθωμανικές επαρχίες, οφείλεται πρωτίστως στην ακλόνητη και άσβεστη χριστιανική πίστη των προγόνων μας, που δεν θέλησαν να την προδώσουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, και προτίμησαν να επιβαρυνθούν όλα αυτά τα δυσβάσταχτα φορολογικά βάρη που τους επέβαλαν οι κατακτητές για την επιλογή τους αυτή. Εμείς σήμερα, που φέρουμε το βάρος της επιβίωσης του ελληνισμού, του πολιτισμού και των παραδόσεων της ορθοδοξίας, οφείλουμε να αγρυπνούμε και να σεβόμαστε την ιστορική μνήμη ως παρακαταθήκη για να χαράξουμε τα βήματά μας στο μέλλον προκειμένου να αποφύγουμε αντίστοιχες κακοτοπιές.

Σάββας Γκαλιμαρίδης

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΜΕΛΗ ΤΗΣ ΟΙ.ΟΜ.ΚΩ

- «Η Ένωση Κωνσταντινουπολιτών» με τα δύο μέλη σωματεία <http://www.enokon.gr/>
«Νέος Κύκλος Κωνσταντινουπολιτών»
«Σωματείο Ελλήνων Υπηκόων Απελαθέντων εκ Τουρκίας»
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών» <http://www.cpolitan.gr/>
- «Ένωση Ομογενών εκ Κωνσταντινουπόλεως Βορείου Ελλάδος» <https://syllogoskbe.wordpress.com/>
- «Αδελφότης Κωνσταντινουπολιτών Μεγάλου Ρεύματος "Ο Ταξιάρχης"» <http://www.megarevma.gr/>
- «Σύνδεσμος Μεγαλοσχολιτών» <http://www.megalixoli.gr/>
- «Σύλλογος Ζαππίδων» <https://www.facebook.com/events/610745252286345/>
- «Σύνδεσμος Κεντρικάδων»
- «Σύνδεσμος Ιωακειμειάδων»
- «Φιλανθρωπικός Σύνδεσμος Γαλατά Κωνσταντινουπόλεως»
- «Αθλητικός Όμιλος Ταταύλα» <http://www.tatavlasc.gr/>
- «Αθλητικός Σύλλογος Πέρα» <http://as-pera.gr/>
- «Αθλητικό Βυζαντινό Κέντρο»
- Σύλλογος Πριγκηπιανών «Άγιος Γεώργιος ο Κουδουνάς» <https://www.facebook.com/SylogosPrigipianon/>
- «Μορφωτικός Σύνδεσμος Χάλκης «Ο Άγιος Νικόλαος» <http://www.halki-morf-sind.gr/>
- «Ο Εν Αθήναις Σύλλογος Μουσικοφίλων Κωνσταντινουπόλεως» <http://www.cmkon.org>
- «Σύνδεσμος των εν Ελλάδι Ζωγραφειωτών Κωνσταντινουπόλεως» <http://sezografyon.gr/home/>
- Εστία Κωνσταντινουπόλεως <http://estiakon.gr/>
- Σύνδεσμος Ελλήνων Βετεράνων Αθλητών Στίβου Κωνσταντινουπολιτών
- Μορφωτικός Σύνδεσμος Μακροχωρίου Κωνσταντινουπόλεως «Το Έβδομο του Βυζαντίου» <https://www.facebook.com/makrochoricon/>

ΣΩΜΑΤΕΙΑ ΕΚΤΟΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Γερμανίας»
- «Ομοσπονδία Κωνσταντινουπολιτών Αυστραλίας» με 3 σωματεία στις περιοχές της Αυστραλίας
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ελβετίας» www.agcos.ch
- «Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Ηνωμένου Βασιλείου» <https://www.facebook.com/acguk.net/>

ΑΡΩΓΑ ΜΕΛΗ

- «Επτάλοφος» Ιστορική Βιβλιοθήκη Μελέτης και Έρευνας
- Σύλλογος των Φίλων της Πατριαρχικής Μεγάλης του Γένους Σχολής.
- Φίλων Βυζαντινών Τεχνών
- Πολιτισμού & Κοινωνικής Ανάπτυξης.
- Ένωση Κωνσταντινουπολιτών Μικρασιατών Βορείου Αττικής η "Αγία Σοφία".
- Εταιρεία Μελέτης της καθ' ημάς Ανατολής <https://www.facebook.com/etmelan1/>
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών Σικάγου.
- Ελληνικός Σύλλογος Κωνσταντινουπολιτών περιοχής Washington D.C.